

"זאת לא גזות", נס 1998

בטעוק בבעשה

איך אוכפים איסור פרסום באינטראנט?

סמכות המונייה לאוסר על פרסום ט่อ של גירא אלדר כדי לא לפגוע בביטחונה המונייה לא בחברה מסחרת לה לאכוף סמכות זו על האינטראנט.

עד לאירוויזיון מומחה למשפט צ'ברג, מכיר שתקנות הוגנה לשעת חירותם מספיקות את הצניחה הזכאית לאוסר על פרסום מודיע שען כל פגיעה בחונת המונייה. במקורה שהענין ביטוחנות, רוגמת אלה שבוע מואשם מייק אלדר, למניית ישראל סמכות שפטם גם בגיןטרנט. מעבר לאישור השגנוהו, עורך זכרו מוחיכים אושור עדות שרדים באהשותם של המשפטים כדי לפרט מועד שחגיאן עליהם במסורת תפ' קידם. במקורה שהמידע לא אושר לפניו פרסום, יכול בימת"ש להוציא צו מנעה על הפצזר או להפסיק בגין פרסום אסור.

למנעה יש סככות שיפוט על עיריה שביצעו אורחיה או שביצעו בתחום התרבות שליה. עם זאת, בעבורות שוגרות כבושות ביטוחון המונייה, ניתן להוכיח את סמכות המונייה גם לחייב שבוע מוחרז לשווה ועל ידי מי שאינו אורה או תושב. עד אילן גונן, מתמחה בדין ני משפט, מסביר כי המידע בשתת האינטראנט וודם בזוקן וחופשי וללא פיקוח, וכן אין אפשרות מעשית להטיל צנורה על הרשות. הקשי והאפקט של:

1. יתכן שמבצעי התרבות – מפעלי התאורה שבין בכלל הפרסום הא-טור – לא נתיננס לאיתרו, או נגאיים מוחץ לבכילות והדרינה, אם הוא תרויופעל בחו"ל, יתכן שאיסור הפרסום לפי החוק הישראלי לא יחי. יב' בימ"ש במנינה זה.

2. יש בעיה בקביעת איסור הפרסום. חוק המתחייבים הישראלי אוסר לגירים נוק למכבת מהשב או למירע שככל בה, "מלמות שכחינם שיש" ישראלי מעולם לא זו בתחולת חוק לגבי האינטראנט, כנראה שלא אי' סוד על גייעה כמו'ה הנמצא ברשות. הפקת פעולת אחור, כדי מייק אלדר או בידי רשות המונייה, אסורה, ומהו גייעה ברשות החברה שמנחת אותו באלה"ב. טובה צימוק! ומיטל סטבינסקי

אליא אלדר נסעד
כחש לדיאול באול
שפירסם באזטראנט
הדריך על ה"דקה"